Het Groenwassen van de Moderne Wellnesswereld

Hoe de Patiëntidentiteit Wordt Gecreëerd en Hoe Soevereiniteit Kan Worden Herwonnen

Jaouad Yakhlef

Het Groenwassen van de Moderne Wellnesswereld

Hoe de Patiëntidentiteit Wordt Gecreëerd en Hoe Soevereiniteit Kan Worden Herwonnen

Jaouad Yakhlef

Menselijke wezens hebben er door de eeuwen heen mee geworsteld om de betekenis van hun lijden te begrijpen. Ziekte doorbreekt het normale ritme van het leven, verstoort vertrouwde routines en wekt oerinstincten van angst en zelfbescherming. In verschillende culturen en historische perioden hebben samenlevingen uitgebreide systemen ontwikkeld om deze verstoringen te verklaren en verlichting te bieden. Toch wordt in de moderne wereld, onder de mom van technologische verfijning en een bloeiende wellnesseconomie, nog steeds een subtiele maar diepgaande afhankelijkheid gecultiveerd bij degenen die genezing zoeken.

Een aanzienlijk deel van de moderne wellnesswereld functioneert via een vorm van filosofisch "groenwassen". Dit is niet het *groenwassen* van plantenillustraties of natuurlijke marketingesthetiek, maar het groenwassen van concepten. Interventies worden gepresenteerd als "holistisch", "natuurlijk" of "gericht op de hoofdoorzaak", zelfs wanneer hun werking, oorsprong en effecten dezelfde reductionistische logica weerspiegelen als farmaceutische middelen. Stoffen zoals vitamine D3, ivermectine, methyleenblauw, liposomaal ijzer en vergelijkbare verbindingen worden vaak gepositioneerd als een terugkeer naar traditionele genezing. Toch staan hun productieprocessen, hun chemische profielen en hun effecten op het lichaam haaks op de terrein-gecentreerde, constitutionele modellen van de klassieke geneeskunde.

Dit contrast wordt duidelijker wanneer we het plaatsen naast de conceptuele fundamenten van *Ṭibb at-Taqlīdī* (traditionele geneeskunde). De inzichten over constitutie (*Mizāj*), levenskracht (*Quwá*) en de wisselwerking van elementaire principes (*Arkān*) creëren een radicaal ander begrip van gezondheid. Binnen dit paradigma moeten interventies in harmonie zijn met de vier primaire lichaamssappen (*Akhlāṭ*), de aangeboren wijsheid van het

lichaam ondersteunen en het lichaam helpen in zijn intrinsieke streven naar evenwicht. Synthetische of geïsoleerde stoffen die deze principes negeren, kunnen in traditionele zin nooit werkelijk “natuurlijk” worden genoemd. De moderne branding die hen omringt is daarom een vorm van filosofische dekking. Het is geen natuur. Het is de schijn van natuur.

Om te begrijpen hoe dit fenomeen moderne mensen beïnvloedt, moeten we kijken naar de diepere psychologische patronen die tijdens ziekte worden geactiveerd. Ziekte creëert kwetsbaarheid. Symptomen (*Aʿrāḍ*) doorbreken voorspelbaarheid. De geest beweegt zich richting angst, en angst beweegt zich richting afhankelijkheid. Dit vormt de ideale omgeving voor het ontstaan van wat psychologen het slachtofferbewustzijn noemen.

Wanneer iemand ziek wordt, komen verschillende factoren samen. Er ontstaat angst voor lichamelijke sensaties. Er is verlies van controle. Er groeit het geloof dat men de situatie niet zelfstandig kan begrijpen of hanteren. Deze elementen vormen de drie klassieke rollen van wat bekendstaat als de slachtoffertypologie of slachtofferschap. **Het individu wordt het slachtoffer.
De symptomen worden de dader. De zorgverlener wordt de redder.**

De reguliere geneeskunde heeft lang binnen deze structuur gefunctioneerd. De patiënt krijgt te horen dat het lichaam onvoorspelbaar is, dat ziekte plotseling optreedt en dat gespecialiseerde autoriteit nodig is om te interpreteren wat er misgaat. Functionele geneeskunde en holistische coaching lijken soms een ontsnapping uit dit model te bieden. In werkelijkheid reproduceren zij het echter via andere retoriek en andere instrumenten.

Hun woordenschat is gevuld met termen zoals “hoofdoorzaken”, “systemisch”, “holistisch” en “functioneel”. Hun beeldtaal bestaat uit bladeren, mandala’s, botanische illustraties en natuurlijke kleurpaletten. Toch ligt onder veel van deze systemen dezelfde conflictueuze houding tegenover het lichaam. Het lichaam wordt nog steeds gezien als iets dat faalt. Het individu blijft worden gezien als iemand met tekortkomingen. De behandelaar blijft

degene die toegang heeft tot tests, supplementen, protocollen en interpretaties.

Ik heb nauwkeurig geobserveerd hoe zorgverleners, vaak met oprechte intenties, de exclusieve tolken worden van enorme en kostbare hoeveelheden diagnostische gegevens. Uitgebreide panelen detecteren variaties in micronutriënten, hormonale schommelingen of microbiomeverschuivingen, die vervolgens allemaal worden geïnterpreteerd als afwijkingen die gecorrigeerd moeten worden. De zogenaamde "*root cause approach*" verandert al snel in een wirwar van gegevens in plaats van een zoektocht naar zelfinzicht. Supplementen worden overgangsobjecten, testen wordt een ritueel en de patiënt wordt afhankelijk.

Zo ontstaat de identiteit van de chronische patiënt. Niet noodzakelijk door ernstigere ziekte, maar door een diepere psychologische verankering. Het individu internaliseert het idee dat het lichaam een puzzel is die alleen een expert kan oplossen. Gezondheid wordt een project van voortdurende correctie in plaats van een harmonieuze relatie met de intelligentie van het lichaam.

Wanneer overwinning onmogelijk wordt, breidt de strijd zich uit. In plaats van deze ontwikkeling in meerdere zinnen te beschrijven, kan het overzichtelijker worden weergegeven:

- Steeds complexere diagnostische methoden ontstaan
- De interpretatiekaders worden ingewikkelder
- Duurdere interventies worden geïntroduceerd
- Meer verfijnde "*root-cause*" verhalen worden uitgevonden
- Er ontstaat meer afhankelijkheid
- Er ontstaat meer angst

Dit creëert een voortdurende lus waaruit ontsnappen bijna onmogelijk is zonder een volledige filosofische heroriëntatie.

Waar holisme werkelijk begint, is bij een volledig ander uitgangspunt. Het vereist de erkenning dat het lichaam geen fouten maakt. Symptomen zijn geen bewijs van falen. Zij zijn bewijs van aanpassing. Zij zijn boodschappen, geen defecten. Zij weerspiegelen de intelligentie van het lichaam, niet zijn

onvermogen. Binnen *Ṭibb at-Taqlīdī* (traditionele geneeskunde) wordt dit begrepen via de dynamiek van het temperament (*Mizāj*) en de werking van de levenskracht (*Quwá*). De reacties van het lichaam worden beschouwd als doelgericht en begrijpelijk.

Wanneer dit uitgangspunt wordt geaccepteerd, valt de slachtoffertypologie uiteen. Als het lichaam niet de vijand is, bestaat er geen tegenstander. Als er geen vijand is, verliest de redder zijn positie. En wanneer de redder niet langer nodig is, keert soevereiniteit terug naar het individu.

Deze overgang is niet enkel intellectueel, maar ook ontwikkelingsgericht. Slachtofferbewustzijn is een kinderlijke psychologische houding. Het zoekt geruststelling, bescherming en zekerheid. Het schuift verantwoordelijkheid van zich af. Het kijkt naar anderen om problemen op te lossen. Volwassenwording vereist een initiatie in persoonlijke verantwoordelijkheid. Het vereist dat het individu begrijpt dat hij beschikt over handelingsvermogen, wijsheid en keuzevrijheid.

Dit betekent niet dat expertise wordt afgewezen. Het betekent dat de relatie met expertise verandert. Een soeverein mens zoekt begeleiding, geen redding. Hij zoekt inzicht, geen verlossing. Hij raadpleegt deskundigen als partners, niet als verlossers. De relatie wordt samenwerkend in plaats van hiërarchisch.

Dit is het fundament van het coachingsmodel dat ik voorsta. Het doel is niet om mensen enkel van hun symptomen te bevrijden. Het doel is om hen te bevrijden van de identiteit die hen ziek houdt. Symptomen weerspiegelen vaak oude patronen van angst, vermijding of onopgelost narratief. Genezing vereist aandacht voor zowel de fysiologie als het verhaal.

Succes wordt daarom niet gemeten aan gehoorzaamheid aan protocollen. Het wordt gemeten aan het uiteenvallen van de oude identiteit. Het wordt gemeten aan de manier waarop iemand de "wat als"-vragen die chronische ziekte domineren, weet te herformuleren.

✘ In plaats van:

- Wat als dit erger wordt
- Wat als dit nooit overgaat
- Wat als er iets diepers mis is

✓ Wordt het narratief:

- Wat als dit ongemak een uitnodiging is tot diepere vitaliteit
- Wat als dit symptoom mij richting een nieuw leven leidt
- Wat als deze ervaring de katalysator is voor ware transformatie

Dit is geen romantisering van lijden. Het is de erkenning dat de interpretatie van lijden een essentieel onderdeel is van genezing. Het lichaam communiceert vaak via ongemak wanneer eerdere signalen zijn genegeerd. Symptomen worden wegwijzers. Zij zijn geen vijanden die overwonnen moeten worden, maar boodschappen die begrepen moeten worden.

Deze benadering verandert de rol van de consulent. **Een consulent kan niet de redder zijn.** Hij kan geen afhankelijkheid creëren. Hij kan geen onderneming bouwen op basis van eeuwige patiëntstatus. Hij moet individuen begeleiden richting soevereiniteit. Hij moet hen helpen patronen te herkennen, aannames te bevragen en verhalen te herscheppen.

Dit model vereist een andere economische grondslag. In plaats van cliënten oneindig te behouden, is het doel hen te versterken zodat zij kunnen vertrekken. In plaats van afhankelijkheid van protocollen aan te moedigen, is het doel vertrouwen in het lichaam te cultiveren. In plaats van elke sensatie te interpreteren als een storing, is het doel deze te begrijpen als communicatie.

Een samenleving die gebouwd is op soevereiniteit in plaats van angst zou de manier waarop ziekte wordt begrepen veranderen. Het zou het collectieve narratief verschuiven van kwetsbaarheid naar veerkracht. Het zou autoriteit decentraliseren. Het zou handelingsvermogen aanmoedigen. Het zou de psychologische structuren ontmantelen die mensen gevangen houden in afhankelijkheid.

Stel je voor hoe de wereld eruit zou zien als mensen niet langer geloofden dat hun lichaam voortdurend fouten maakt. Stel je een generatie voor die leert haar lichamelijke sensaties te vertrouwen. Stel je medische systemen voor die wijsheid aanmoedigen in plaats van gehoorzaamheid. Stel je een cultuur voor waar genezing wordt gezien als een samenwerking tussen het individu, zijn constitutie (*Mizāj*), en de natuurlijke principes die het lichaam sturen.

Dit is geen utopische fantasie. **Het is een logische consequentie van het afwijzen van het filosofisch groenwassen dat de moderne wellnesswereld domineert.** De wereld heeft geen supplementen of medicatie nodig om te functioneren. Evenmin heeft het menselijk lichaam voortdurende chemische correctie nodig.

Soevereiniteit herwinnen betekent erkennen dat wijsheid ingebed is in de structuur van het lichaam zelf. Het betekent symptomen zien als informatie. Het betekent begrijpen dat genezing voortkomt uit harmonie, niet uit controle. Het betekent accepteren dat het lichaam streeft naar balans door de dynamiek van de vier *Akhlāṭ* (lichaamssappen), de principes van *Mizāj* (constitutie, temperament) en het behoud van de levenskracht (*Quwá*).

Degenen die anderen willen ondersteunen moeten een coachingsmodel aannemen dat deze waarheden respecteert. Het is niet de gemakkelijkste weg, omdat het vereist dat men de redderidentiteit opgeeft. Toch is het de weg die levens werkelijk transformeert.

Samenvattend kan mijn visie worden uiteengezet in de volgende principes:

• Een wereld gevormd door individuen die hun eigen lichaam vertrouwen in plaats van hun intuïtie uit te besteden.
• Een samenleving die symptomen intelligent interpreteert in plaats van zich over te geven aan blinde angst.
• Een beschaving die onzekerheid benadert met wijsheid in plaats van paniek.
• Een mensheid die niet langer wordt bestuurd door verhalen over aangeboren kwetsbaarheid.

• Een wereldwijde cultuur die veerkracht eert als een centrale waarde.
• Mensen die soevereiniteit belangrijker vinden dan afhankelijkheid.
• Een visie waarin zoeken naar genezing wordt herwonnen als een natuurlijk geboorterecht in plaats van gereduceerd tot een verhandelbare dienst.